

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประจำปีการศึกษา 2526 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง สังกัดกรมสามัญศึกษาทั้ง 8 เขตบริการการศึกษา โดยสุ่มมาจากโรงเรียนสหศึกษาเขตละ 1 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างประชากร จำนวน 320 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รายวิชา อ.015 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก และเติมข้อความ จำนวน 120 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รายวิชา อ.015 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลัก

แบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง โดยใช้สูตร K-R 20 ของ คูเคอร์ ริชาร์ดสัน ได้ค่าระดับความยากระหว่าง .31 - .80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - .83

และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94

2. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน แบ่งเป็น 4 ตอน คือ

2.1 ตอนที่ 1 ถามข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวนักเรียน เป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) และเติมข้อความ

2.2 ตอนที่ 2-4 ถามความคิดเห็นดังนี้

ตอนที่ 2 ถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว

ตอนที่ 3 ถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และสภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 ถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามตอนที่ 2-4 นี้ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) และแบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของคำถามจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการหาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.92

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร และให้นักเรียนกรอกแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน แล้วนำข้อมูลที่ไ้มาทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบด้วยวิธี 0-1
2. นำแบบสอบถามที่เป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) และเติมข้อความ

มาหาค่าร้อยละ

3. นำแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มาหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลทั้งหมด

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ซึ่งได้แก่ ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในครอบครัว ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และสภาพของห้องเรียนในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมนอกชั้นเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) ของสถาบันคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้

1. ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิง นับถือพุทธศาสนา มีพี่น้องทั้งหมดในครอบครัวจำนวนระหว่าง 3-6 คน และเป็นบุตรอยู่ในลำดับคนที่ 1-3 ทางด้านการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปกติแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุ 11-12 ปี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่เคยสอบซ่อมภาษาอังกฤษ ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ และไม่มีบิดามารดาหรือญาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ในด้านครูผู้สอนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร ทั้งหมดเป็นหญิงและเป็นคนไทย ในด้านผู้ปกครองนั้น ส่วนใหญ่บิดามีอาชีพรับจ้างและมารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน ผู้ปกครองจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และมีรายได้โดยประมาณต่อเดือนระหว่าง 2,001-4,000 บาท

2. สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

3. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ที่มีความสัมพันธ์ทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ และกิจกรรมนอกชั้นเรียน ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนองค์ประกอบฯ ที่มีความสัมพันธ์ทางลบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ สภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ส่วนองค์ประกอบด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย มีพี่น้องทั้งหมดคนในครอบครัวระหว่าง 3-4 และ 5-6 คน ตามลำดับ และเป็นบุตรในลำดับคนที่ 1-3 นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในความปกครองของบิดามารดา และบิดามารดาอยู่ด้วยกัน เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า โดยทั่วไปครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างประชากรมีขนาดใหญ่พอสมควร และเด็กมีความอบอุ่นและใกล้ชิดกับบิดามารดา เมื่อพิจารณาดูสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวปรากฏว่า ส่วนใหญ่บิดามีอาชีพรับจ้าง และมารดามีอาชีพเป็นแม่บ้าน ระดับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และมีรายได้ต่อเดือนโดยประมาณระหว่าง 2,001-4,000 บาท แสดงให้เห็นว่า ส่วนใหญ่บิดาเป็นผู้รับภาระในการหารายได้มาจุนเจือครอบครัว และรายได้ต่อเดือนประมาณ 2,001-4,000 บาท สำหรับครอบครัวขนาดดังกล่าว ส่วนใหญ่คงจะนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการยังชีพ ผู้ปกครองคงจะไม่สามารถสนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษของบุตร เช่น การซื้ออุปกรณ์ส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องเล่นเทป ฟิล์มเทป หนังสือ หรือการให้บุตรได้เรียนพิเศษภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ และเช่นกันบิดาก็คงจะไม่ค่อยมีเวลาเอาใจใส่สนใจกวดขันการเรียนของบุตรมากนัก

นอกจากนี้ ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โอกาสที่จะอธิบายภาษาอังกฤษให้แก่บุตร หรือส่งเสริมสนับสนุนให้บุตรได้พบปะพูดคุยหรือเขียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศ หรือให้บุตรมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในครอบครัว คงจะเป็นไปได้ น้อยมากหรือไม่มีเลย อย่างไรก็ตาม อาจจะมีบางครอบครัวที่มีความร่ำรวย แม้จะไม่มี ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และด้วยเวลาที่ตนไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ก็อาจจะ เป็นมูลเหตุผลักดันให้บุตรแสวงหาความรู้ทางภาษาอังกฤษมากขึ้นก็เป็นได้ เมื่อมองดู การจัดการกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศ โดยที่ครอบครัวของนักเรียน ส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา โอกาสที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศ อย่างลึกซึ้ง จากครอบครัวคงเป็นไปได้ก็น้อยหรือไม่เคยเลย นอกจากนี้ นักเรียนส่วนใหญ่ ก็ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ และไม่ได้มีบิดามารดาหรือญาติที่ใชภาษาอังกฤษเป็น ภาษาประจำชาติด้วย นักเรียนคงจะได้รับความรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จากที่โรงเรียน โดยเริ่มเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนั้นความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ นักเรียนน่าจะเป็นผลมาจากสติปัญญาของนักเรียน สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ โรงเรียน ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งความสนใจเอาใจใส่ในการเรียนของ นักเรียน ตลอดจนเวลาว่างของนักเรียนในการศึกษาทบทวนวิชาที่เรียนและแสวงหา ความรู้เพิ่มเติม การสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทางครอบครัวคงจะเป็นในลักษณะ เป็นครั้งคราว และในรูปการให้แรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจ และกำลังใจในการเรียนรู้

2. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ผลการวิจัย จึงสอดคล้องกับความคิดเห็นของแอนน์ อนาสตาซี (Anne Anastasi 1965 : 430) ที่ว่า การศึกษามีได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางด้านสติปัญญาแต่เพียงอย่างเดียว ยัง เกี่ยวกับองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น สภาพทางสังคม สิ่งแวดล้อมของเด็ก ด้วย และตรงกับผลงานวิจัยของ สมนึก สุชาธรรม (2497 : 3-28) ซึ่งพบว่า สภาพส่วนตัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

อย่างไรก็ตาม การที่ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและ โรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรเท่ากับ

0.2240 อยู่ในเขตที่ค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในครั้งนี้นี้เท่านั้น ยังมีองค์ประกอบที่สำคัญด้านอื่น ๆ รวมอยู่ด้วย เช่น องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และคุณลักษณะของผู้เรียน เป็นต้น

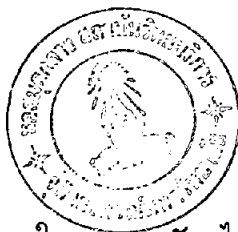
3. จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียน คือ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว ความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษ และกิจกรรมนอกชั้นเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ถ้าพิจารณาในด้านการส่งเสริมสนับสนุนการเรียนในครอบครัว ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสอดคล้องกับผลงานศึกษาวิจัยของ สมนึก สุขาธรรม (2497 : 3-28) และการศึกษาของ มาเรียน ชริมเชอร์ แอชเวิร์ธ (Marion Schrimsher Ashworth 1964 : 3224-A) ที่ว่า แรงกระตุ้นจากผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบด้านความคิดเห็นของผู้เรียนต่อวิชาที่เรียนว่า มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผลงานวิจัยครั้งนี้ตรงกับการศึกษาของ เบนจามิน เอส. บลูม (Benjamin S. Bloom 1976 : 167-176) ที่ว่า คุณลักษณะด้านจิตพิสัย ซึ่งได้แก่ ความสนใจ เจตคติต่อเนื้อหาวิชา เป็นต้น มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ ผลการศึกษาของ อวยชัย วิทยสุวรรณ (2521 : 52-56) และผลงานวิจัยของ แดเนียล ซี. นีด กิล นีโอล และเวอร์เนอร์ ทิสเมอร์ (Daniel C. Neale, Gill Neol and Werner Tismer 1970 : 232-237) ที่พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมากที่สุด คือ เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาที่เรียน ยังสนับสนุนแนวความคิดและการศึกษาดังกล่าวด้วย

ในส่วนกิจกรรมนอกชั้นเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ มาเรียน ชริมเชอร์ แอชเวิร์ธ (Marion Schrimsher Ashworth 1964 : 3224) ที่ว่า โอกาสที่นักเรียนจะทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น การอ่านหนังสือที่มีคุณค่าและการทัศนศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และตรงกับที่ จูโรสรี สุทธิศรีรังษ์ (2508 : 83-88) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แล้วพบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้อง

กับผลงานวิจัยของ อูรี ลิมพิสุทธิ (2526 : 65) ที่ว่า กิจกรรมนอกชั้นเรียนซึ่งเป็นกิจกรรมทางค่านิยมวิชาการ เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่พบว่า องค์ประกอบค่านิยมความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อูรี ลิมพิสุทธิ (2526 : 51) ซึ่งพบว่า เจตคติของนักเรียนต่อสภาพห้องเรียนในชั่วโมงคณิตศาสตร์ มีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เป็นลบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนเป็นสภาพการณ์จริงที่หึงนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ต้องประสบในลักษณะเดียวกัน ดังนั้น ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ความคิดเห็นของนักเรียนในเรื่องดังกล่าวจึงไม่สามารถเป็นตัวบ่งชี้หรือพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างแจ่มชัด ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามผลการวิจัยครั้งนี้จึงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และต่ำมากจนมีลักษณะความสัมพันธ์เป็นไปในทางลบ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า สภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเลย ผู้วิจัยเชื่อว่า หากมีการปรับปรุงสภาพของห้องเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้มีลักษณะเอื้ออำนวยต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และจงใจให้ผู้เรียนสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้นแล้ว ย่อมส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนโดยแน่แท้

ในส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบค่านิยมความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว และเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 นั้น อาจกล่าวได้ว่า ในส่วนผลการวิจัยค่านิยมความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตรงกับผลงานวิจัยของ สุมาลี สังข์ศรี (2520 : 67-72) ที่ว่า

สภาพแวดล้อมทางบ้านด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และเมื่อศึกษาสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า มีลักษณะความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ศาสนาฐานะทางเศรษฐกิจ ความสนใจ และทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น เมื่อนำความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยจึงปรากฏว่า องค์ประกอบด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว ไม่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะมีผลต่อความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อนึ่ง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น ซึ่งถือว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ และวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของชีวิตในวัยนี้ เด็กไม่เพียงแต่จะเกี่ยวข้องกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือบุคคลในครอบครัวเท่านั้น ยังจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อมภายนอกมากขึ้น และสิ่งแวดล้อมภายนอกที่ถือว่ามีความสำคัญมากสำหรับเด็กวัยนี้ คือ เพื่อน เพื่อนจะมีอิทธิพลมากต่อบุคลิกภาพ อุปนิสัย ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนการเล่าเรียน ซึ่งเด็กมักจะเอาอย่างเพื่อนในกลุ่มของตน ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ไม่เฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครอบครัว เท่านั้นที่จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ยังมีอิทธิพลจากองค์ประกอบอื่น ๆ ที่น่าจะคำนึงถึงอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ค็อกซ์เชียด เอ. เพรสคอตต์ (Doxial A. Prescott 1961 : 14-46) ที่ว่า องค์ประกอบทางด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ในส่วนผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ผลการวิจัยตรงกันข้ามกับผลงานวิจัยของ เฮร์เบิร์ต เจ. คลาสไมเออร์ (Herbert J. Klausmeir 1961 : 28-29) และอูรี ลิมพิสุทธิ์ (2526 : 61) ซึ่งพบว่า คุณลักษณะของครูผู้สอน และเจตคติของนักเรียนต่อครูผู้สอน เป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้ จากการสำรวจสถานภาพและความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรในเรื่องดังกล่าวแล้ว พบว่า

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทุกคนเป็นหญิงและเป็นคนไทย และนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในลักษณะคล้ายคลึงกัน จึงอาจเป็นไปได้ว่า เมื่อนำความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ มาหาค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ค่าความสัมพันธ์ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้ และไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลขององค์ประกอบอื่นตามที่ไต่ถามมาแล้วข้างต้น ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเด่นชัดมากกว่าองค์ประกอบด้านความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษนี้ก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.1 จากการวิจัยที่พบว่า สิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน ดังนั้น ครูอาจารย์ จึงควรให้ความเอาใจใส่แก่เด็กอย่างทั่วถึง เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กคนใดมีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือในชั้นใด และควรพยายามจัดสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนให้เป็นที่น่าสนใจ คึงกุกใจ และช่วยเสริมบางอย่างที่เด็กขาดจากทางบ้าน

1.2 ผู้บริหารการศึกษา และครูอาจารย์ ควรจะได้นำผลการวิจัยนี้ไปพิจารณาประกอบการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพตรงตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ควบคู่ไปกับความสามารถด้านสติปัญญา ว่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ อย่างไร

2.2 ควรจะได้ทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ ในระดับชั้นต่าง ๆ ทั้งในส่วนของรัฐ และเอกชน และทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

2.3 ควรจะได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในโรงเรียนของรัฐ และเอกชน ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย